

Sygn. akt: I C 1034/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Piasecka
Protokolant:	sekretarz sądowy Karolina Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2019 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) S.C.A. z siedzibą w L.

przeciwko M. B.

o zapłatę

oddala powództwo

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 1034/18

UZASADNIENIE

Powód – (...) S.C.A. z siedzibą w L., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. B. o zapłatę kwoty 1.125,00 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP rocznie od dnia 17 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2016 roku i odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwana zawarła z pożyczkodawcą w dniu 16 września 2015 roku umowę pożyczki gotówkowej o numerze (...), którą zobowiązała się zwrócić do dnia 16 października 2015 roku. Pozwana nie dokonała zwrotu pożyczki w terminie, co spowodowało powstanie wymagalnego zadłużenia. Powód podkreślił, że roszczenie stało się wymagalne z dniem 16 października 2015 roku.

Na płatne i wymagalne zadłużenie składa się kwota udzielonej pożyczki w wysokości 900,00 złotych oraz prowizja w wysokości 225,00 złotych.

Powód nabył przedmiotową wierzytelność w drodze umowy cesji wierzytelności i poinformował stronę pozwaną o przelewie wierzytelności w dniu 10 lipca 2017 roku, podejmując jednocześnie próby polubownego rozwiązania sporu. Jednakże bezskutecznie.

Sąd Rejonowy L. postanowieniem z dnia 7 listopada 2018 roku, wydanym w sprawie VI Nc-e (...), stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z uwagi na wątpliwości co do wymagalności roszczenia i przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwana – M. B. nie stawiała się na termin rozprawy, nie zajęła stanowiska w sprawie i nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, mimo że strona pozwana nie stawiała się na termin rozprawy, nie zajęła stanowiska w sprawie i nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność. Uzasadniało to zatem, stosownie do treści art. 339§2 kpc, uwzględnienie podstawy faktycznej powoda i w konsekwencji wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić przy tym jednak należy, że wydanie wyroku zaocznego może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Niezależnie bowiem od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny natomiast wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwa, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73). Dlatego też obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 kpc. Brak bowiem jakichkolwiek dokumentów powoduje, że przytoczone okoliczności budzą wątpliwości co skutkuje oddaleniem powództwa - nawet przy biernej postawie strony pozwanej - gdyż nie jest możliwym przyjęcie za prawdziwych twierdzeń pozwu. Tym bardziej, że z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

Należy również podkreślić, że zgodnie z treścią art. 6 kc, to na stronie powodowej spoczywa obowiązek udowodnienia zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności. Ciężar udowodnienia spoczywa bowiem na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradycyjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradycyjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Należy również podkreślić, że w myśl art. 509 §1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na rzecz osoby trzeciej chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albowiem właściwości zobowiązania.

Z powyższego wynika zatem, że przelew wierzytelności jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej, a przedmiotem przelewu jest wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać i która jest w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dlatego też konieczne jest wyraźne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a mianowicie oznaczenia stron tego stosunku zobowiązaniowego oraz przedmiotu świadczenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 15 października 2015 roku sygn. akt I ACa 492/15 LEX nr 184218; wyrok SN z dnia 11 maja 1999 r. III CKN 423/98 Biuletyn Sądu Najwyższego 2000/1 str. 1).

W przedmiotowej sprawie powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wywodził swoje roszczenie wobec pozwanego z umowy cesji wierzytelności z dnia 27 czerwca 2017 roku, na podstawie której miał nabyć od (...) Sp. z o.o. wierzytelność pieniężną przysługującą wobec pozwanego z tytułu umowy pożyczki numer (...) z dnia 16 września 2015 roku. Zatem obowiązkiem powoda było wykazanie źródła roszczenia, a uprzednio (...) Sp. z o.o., aby Sąd mógł dokonać weryfikacji zasadności powództwa oraz jego wysokości, dodatkowych opłat, terminów spłaty oraz postanowień związanych z wypowiedzeniem umowy.

Wobec powyższego Sąd zobligowany był, mimo że pozwana nie stawiała się na termin rozprawy, nie zajęła stanowiska w sprawie i nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność, do przeprowadzenia postępowania dowodowego celem ustalenia zasadności i wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia. Tym bardziej, że przytoczone w uzasadnieniu pozwu twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych, zdaniem Sądu, budziły uzasadnione wątpliwości, które również na etapie elektronicznego postępowania upominawczego były przeszkodą do uwzględnienia roszczenia powoda i wydania nakazu zapłaty, w szczególności w zakresie wymagalności roszczenia.

Powód, w toku niniejszego procesu, nie przedłożył żadnego materiału dowodowego czy to w postaci umowy pożyczki nr (...) z dnia 16 września 2015 roku, czy też umowy cesji wierzytelności z dnia 27 czerwca 2017 roku. W konsekwencji uniemożliwił on Sądowi weryfikację okoliczności wskazanych w uzasadnieniu pozwu, w szczególności w zakresie ustaleń dotyczących zawartej umowy pożyczki, nawet w przypadku przyjęcia, że pozwanego łączyła z poprzednikiem prawnym powoda umowa pożyczki wskazana w uzasadnieniu pozwu, a mianowicie w zakresie warunków tej umowy, jej faktycznej wysokości, wysokości odsetek i dodatkowych opłat, terminów spłaty tego zobowiązania, możliwości wypowiedzenia umowy i wymagalności roszczenia oraz istnienia ewentualnych postanowień abuzywnych w treści umowy. Sąd nie miał również możliwości zweryfikowania czy powód rzeczywiście nabył jakąkolwiek wierzytelność wobec pozwanego, a zwłaszcza tą konkretną wskazaną w uzasadnieniu pozwu.

Niewątpliwym natomiast jest, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo faktycznie przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

Należy również zauważyć, że powód nie przedłożył żadnego dowodu świadczącego o tym aby poinformował pozwanego o przejęciu wierzytelności, czy też aby podjął on próby polubownego rozwiązania sporu.

Wobec powyższego, skoro strona powodowa nie udowodniła w sposób nie budzący wątpliwości, mimo że już na etapie elektronicznego postępowaniu upominawczego powzięła wiedzę o wątpliwościach co do dochodzonego roszczenia, zarówno zasadności jak i wysokości dochodzonego roszczenia, a nadto aby faktycznie nabyła konkretną wierzytelność przeciwko pozwanej z umowy z dnia 16 września 2015 roku, to powództwo należało oddalić w całości.